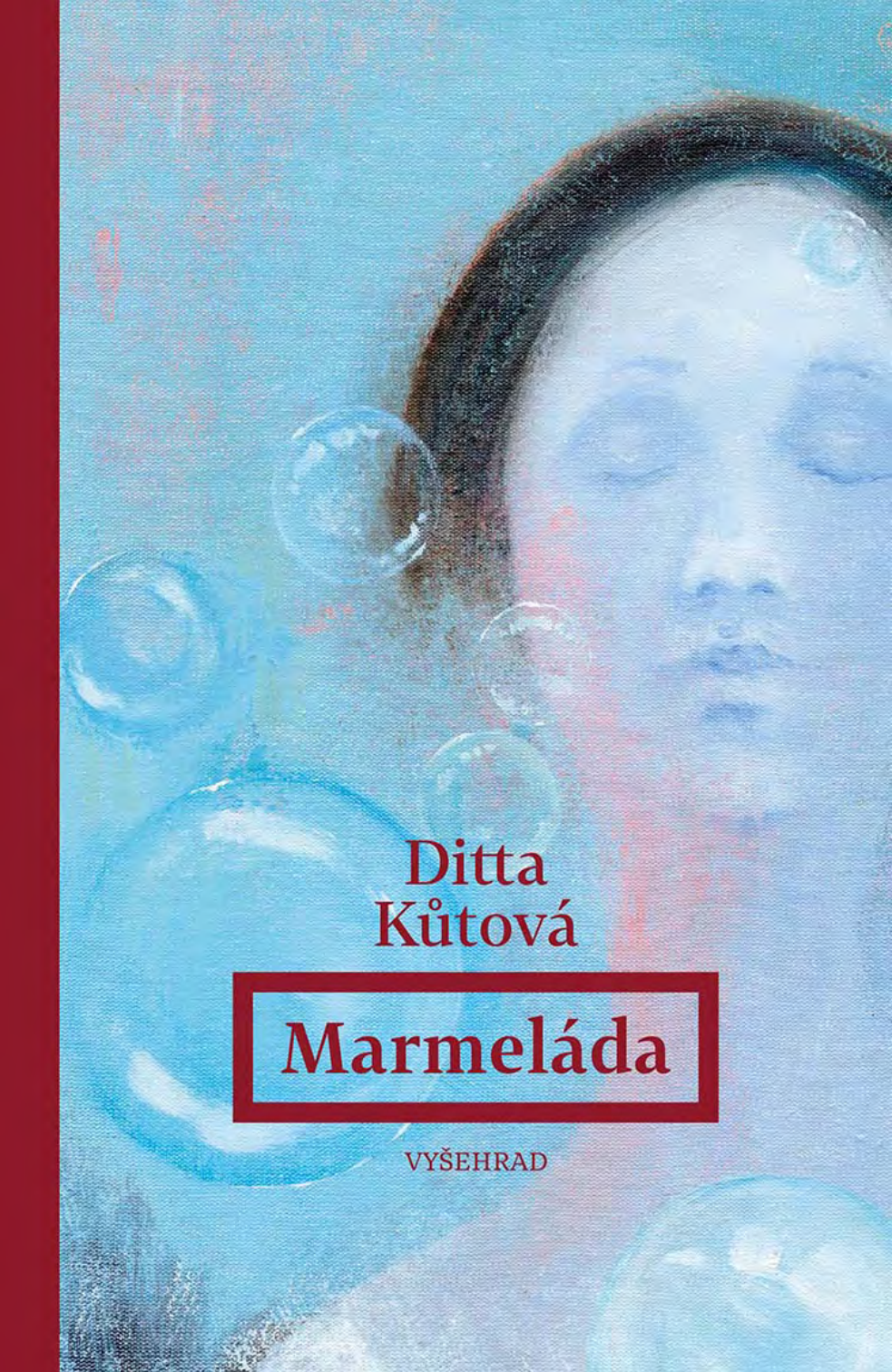

Ditta
Kůtová

Marmeláda

VYŠEHRAĐ

Marmeláda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Ditta Kůtová
Marmeláda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LZE NAJÍT SMYSL I NA DNĚ?

Rozhovor
se světem

Ditta
Kůtová
Marmeláda

Ditta
Kůtová

Marmeláda

VYŠEHRAĐ

© Ditta Kůtová, 2026
Illustrations © Ditta Kůtová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-3500-7
ISBN e-knihy 978-80-267-3501-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-3505-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-3506-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Věnováno Marmeládě, neznámé ženě, která někdy
v sedmdesátých letech bloudila jako bezdomovkyně
po Budějovicích, a mé milované přítelkyni Anetě.
Jejich nesnadné osudy mi byly inspirací.

I.

Marcela

Ředitelna

Marcela vyšla ze dveří ředitelny. Opatrně našlapovala, jako kdyby si nebyla zcela jistá, kde přesně se pod jejíma nohama nachází podlaha. Tiše za sebou zavřela dveře a prošla kancelář. Minula Ivanu, která přestala ťukat do počítače a starostlivě se za ní podívala.

Zavřela za sebou i druhé dveře. Ivana naslouchala vzdalujícím se krokům, chvilku vyčkávala, ale pak za ní vyběhla na chodbu. V uších jí zalehlo od řevu a dusotu nohou a v nose ji zaštípál pach zpocených pubertálních těl. Fuj, to je ale blázinec, odfrkla si a chvíli marně hledala mezi výrostky Marcelinu drobnou postavu. Proplétala se mezi dětmi, které byly vesměs vyšší a hřmotnější než ona, směrem ke schodišti a až tam ji zahlédla. Marcela pomalu sestupovala po schodech dolů a přidržovala se zábradlí. V ruce svírala ucho ošuntělé kabely, ze které se po schodech trousily potištěné papíry.

Proti ní se vyhrnulo vzhůru celé stádo děcek. Vydávaly neartikulovaný řev a nevnímaly, jak se jim zespodu na podrážky lepí papíry a pak zase – špinavé a zmačkané – padají zpět na schody.

Ivana si povzdechla, počkala, až se to kolem ní všechno přezene, sehnula se a lejstra posbírala. Dohonila Marcelu a vzala ji za loket.

Marcela se zastavila.

Zazvonilo.

Schodiště se během několika vteřin vyčistilo a řev se vzdaloval chodbou. Bouchly jedny dveře, druhé, třetí a bylo ticho.

„To je běs tady, vidíš,“ řekla Ivana, „v tomhle pavilónu přestává všechna sranda. O tom vy z prvního stupně nemůžete nic vědět, tam jsou ty dětičky ještě hodňoučké, sladoučké, co?“

„Hm.“

„Co budeš teď dělat?“

Marcela se k ní otočila. „Nevím.“

Ivana ji pohladila po rameni. „Heleď se, v té výpovědi nejsou uvedený žádný důvody, to víš. Aspoň já to vím, psala jsem ji pro ředitelku já, od toho tu přece v tom kanclu sedím, abych psala podobný kraviny, ne? Máš to dobrý, je to po vzájemný dohodě. Četla jsi to vůbec?“

„Ani ne, nešlo mi to.“

„Tak si to pořádně pročti,“ podávala Ivana Marcelu špinavé papíry, „trousila jsi je za sebou po schodech. Na, pořádně si to schovej, budeš to potřebovat.“

Marcela si vzala papíry a zastrčila je do kabely.

„K čemu mi to bude.“

„Proboha, Marcelo, prober se, vždyť jsi jako náměsíčná!“ zatrásla Ivana Marcelou. „To, že tady končíš, přece vůbec nic neznamena, odcházíš na dohodu, najdeš si něco jinýho někde o kousek dál, učitelů je jak šafránu. Nikdo nemusí nic vědět. Jen se přes prázdniny musíš dát do kupy, musíš se sebou rychle něco udělat, rozumíš?“

Marcela kývla a vydala se kolem šaten k východu. Ivana s ní ještě kousek šla, a jak se Marcela posouvala taška z ramene dolů, papíry se chystaly na další let vzduchem. Ivana se snažila ucho kabely vrátit Marcelu nazpět na rameno, ale pak to vzdala.

„Měla bys sis najít nějakýho doktora, co by ti pomohl, psychiatra, víš.“

V kanceláři Ivana zkontrolovala pohledem dveře do ředitelny a pak vytukala na mobilu číslo.

„Káčo, je fakt divná, vůbec se mi to nelíbí. Byla vždycky jiná, ale... to bys ji musela vidět.

Vyhazov, no.

Nevím, zkus to. Já se odtud teď nemůžu hnout.

Dej mi pak vědět, jo?“

Cesta

Před školou se Marcela zastavila. Rozhlédla se po širokém prostranství, které každé ráno před vyučováním bzučelo dětmi jako tržiště, a pak nabrala směr ke vzdálenému sídlišti, co nebylo od školy vidět.

Škola působila jako nepatřičný módní výstřelek, nyní už notně zastaralý, usazený na předměstí uprostřed prvorepublikových vilek, které kdysi tvořily uzavřenou čtvrť. Koho to jen kdysi napadlo, zrušit parčík v jejich středu a vystavět tu dva pavilóny základní školy. A pak jídelnu. A tělocvičnu.

Marcela chodila každé ráno ze sídliště do školy ulicí lemovanou vilkami a zahradami a měla tu cestu ráda. Vilky byly od sebe oddělené nápaditými ploty, obdivovala udržované chodníčky někde vyskládané ze starých dlažebních kostek, jinde vysypané pískem a kačírkem. Líbily se jí vjezdy pro pěkná solidní auta a mezi stromy a keři vykukující budovy. Sem tam zahlédla mezi listím arkýře, rohová okna, omšelá kovová zábradlí a zimní zahrady.

Tady se musí krásně žít, jako v pohádce.

Dům, před kterým se zrovna zastavila, patřil k jejím nejmilejším, i když z něj teď v létě mohla mezi větvemi stromů zahlédnout jen štít a dvě stará okna. Dotkla se růžového pouště u branky. Jako kdybych hladila motýlí křídla, pomyslela si a ruka jí sklouzla ke staré tepané klice ve tvaru lví hlavy. Zatlačila na ni, ale bylo zamčeno, a tak se plnou vahou pověsila na branku, aby toho mezi listím zahlédla co nejvíc. Do malých

arkýřových oken se opřelo slunce a rozdělilo se v množství skleněných tabulek.

Taková krásná okna, pomyslela si. Nádherná okna. Jak se asi skrz ně musí úžasně koukat z nitra pokoje ven, do té překrásné zahrady. Opřela se pohodlněji o branku a pootevřená kabelka jí zase sklouzla z ramene na předloktí. Namačkané pošlapané papíry se opět vyhrnuly ven a snesly se na chodník.

Ty maličké tabulky jsou kouzelné. Jak se v nich sluneční světlo láme, jak každým okamžikem září jinak. Jako bych si prohlížela diamant. Musí se ale strašně špatně mýt. To není jako ty obrovské panelákové výlohy, co máme doma, na ty je nejlepší gumová stěrka. Kdepak, s tou bych tady nepochodila. Doma je dvakrát třikrát přejedu, vyleštím a je hotovo. Tady u těch převzácných oken bych na to musela úplně jinak. Přichystala bych si staré noviny – ale ty velké, měkké a musely by být opravdu čisté, nic umaštěného. Tuhle jsem jedny takové viděla u kontejnerů. Někdo je tam položil v igelitce, ani se je neobtěžoval dát tam, kam patří, do papírů. Jen jsem do té tašky nahlédla, aby mě nikdo neviděl, že se hrabu v odpadcích, ale hned mě tehdy napadlo, že by se s nimi dobře myla okna...

Marcela nezpozorovala, že se od domu k brance po cestičce blíží nějaká postava. Leštila okna, prováděla dokonalé krouživé pohyby a obdivovala, jak dokážou obyčejné noviny krásně nablýskat ty malé tabulky. Broukala si oblíbenou melodii, která se sice do raného léta příliš nehodila, ale jí při práci vždycky pomáhala: Rolničky, rolničky, kdopak vám dal hlas? Kašpárek maličký nebo děda Mráz...

Neurčitá postava se přiblížila k brance a postupně dostala obrysy.

„Dobrý den, hledáte někoho?“

Marcela přestala mýt a zpívat a nechápavě na starší pěstěnou paní zaostřila zrak.

„Podívejte, tady vám něco upadlo,“ sehnula se paní a podávala ze země Marcelce vytroušené papíry.

„Děkuju,“ odpověděla nechápavě Marcela, ale papíry si od paní nepřevzala, otočila se, a jak si postupně uvědomovala

trapnost celé situace, zrychlovala. Skoro doběhla na roh ulice a zmizela za ním. Paní s papíry v ruce ještě chvíli stála u branky a dívala se za prchající Marcelou. Pak pokrčila rameny, nadzvedla víko popelnice, lejstra do ní hodila a zmizela za brankou v zahradě.

Marcela se za rohem opírala o zeď starého činžáku. Teď už mě nemůže nikdo vidět. Snad se za mnou ta ženská nevydala. Vykoukla za roh a hned se zase stáhla zpátky. Páni, co to jenom bylo za ženskou? Kde se tam tak zčistajasna vzala, zrovna když jsem si tak hezky čistila ty roztomilé malé tabulky?

Bože, co se to jen se mnou děje... Marcela si hřbetem ruky otřela vlhké čelo, odhrnula si pramínek zpocených vlasů a šla dál. To je tím horkem, pomyslela si. Ani jsem dneska asi nic nepila. A mám hlad, hrozný hlad, kdypak jsem jedla naposledy? Asi včera, nevím. Vím, určitě to vím. Dělal jsem přece oběd, vařila jsem nedělní oběd, vzpomínám si. Co jsem to jen vařila... zastavila a zkoušela si vybavit, co to jen včera v té kuchyni dělala. Posadila se na bobek a opřela si hlavu do dlaní. Lečo! Lečo jsem dělala, vždyť už v pátek přinesl Myšák domů plnou tašku rajčat a paprik.

„Kdes to vzal? Kde jsi je tak brzo sehnal, vždyť musí být dovezené, to nebylo ve slevě.“

„Ty tvý slevy furt, já si to můžu dovolit, já si můžu koupit, na co mám chuť. Nejsem žádnéj přizdisráč! Máš chlapa, co dovede vydělat, měla bys bejt ráda.“

„Jasně, Myšáku, nezlob se. Jsem ráda, jenom musím koupit ještě kabanus a vajíčka, ať to máš dokonalý.“

Myšák se zamračil. Marcela tenhle jeho zakaboněný výraz neměla vůbec ráda. Naháněl jí strach. Vůbec celý Myšák, její milovaný Myšák se štíhlým úhořovitým tělem a šlachovitýma rukama, ji vyváděl z míry. Když pohodil dlouhými vlasy a neodolatelně se na ni usmál, podlamovala se jí kolena, ale děsily ji jeho nálady, měnily se jako mávnutím proutku, nevěděla ani vteřinu dopředu, které její slovo, který její čin ho vyprovokuje k výbuchu.

„Ty do řeznictví nelez, koupíš akorát nějakou sračku, masu nerozumíš, jestli vůbec něčemu rozumíš. Koupím ho zejtra ráno sám.“

Marcela dál seděla na bobku, jen se pohodlněji opřela o zeď.

Jasně, včera jsme měli lečo, i když ho nakonec nikdo nejedl, jak jen jsem na to mohla zapomenout. To byl zase jednou u oběda řev. Stávalo se to pravidlem – dobré jídlo a nějaká ta děsivá scéna k tomu. Jako by jedno bez druhého nemohlo být.

Myšák se naklonil nad hrncem a zakroužil měchačkou kolem dokola. Labužnický natáhl vůni do chřípí.

„Zdá se mi, že tam něco chybí.“

Marcela se naklonila nad hrnec a taky začichala.

„Já myslím, že jsem tam dala všechno. Kečup, majoránku, česnek... ten kabanus taky... A vajíčka jsem usmažila vedle, aby se to nerozpatlalo.“

„Nene, to přece jasně cejtím, že tam něco chybí.“

Myšák se zamračil. Vytáhl z hrnce měchačku a olízl ji masitým sytým růžovým jazykem. Marcela se s mlčenlivou nevolí zadívala rychle jinam. V jejím původním domově by něco takového bylo prostě nemyslitelné, zvlášť kdyby to viděl tatínek.

Myšák neomylně zaregistroval mžik odporu, který se jí mihl ve tváři. Pousmál se, nebo spíš zašklebil, ponořil měchačku zpátky do hrnce a znovu jí uvedl do pohybu hustou červenou hmotu. Vylovil kus salámu, strčil ho do úst, žvýkal a mlaskal a nesouhlasně vrtěl hlavou.

„Není to ono.“

„Mám to přisolit?“

Myšák se zamyslel.

„Soli je tam dost.“

„Tak co trochu pálivé papričky?“

„To je ono! Přiostrit! Kde máš papričku?“

„Tak počkej, hned ji najdu. Mám novou, hodně pálivou, od Káči. Prý ji na balkóně sami vypěstovali. Říkala, že pálí jak čert, ochutnej ji nejdřív.“

Myšák do pytlíčku vnořil prst a olízl ho.

„Slabota. To vůbec nepálí. Co taky může vyrůst na panelákovém balkónu.“ Obrátil pytlíček nad hrncem a červený prášek se v bohatých závějích snášel do leča. Marcela se rozkašlala.

„Dost, přestaň! Vždyť to nebude k jídlu.“

Myšák odhodil poloprázdný pytlík na stůl, natáhl se pro lžici, ještě jednou lečo promíchal a nandal si vrchovatý talíř. Sedl si za stůl.

„Podej to sem.“

Marcela před něj talíř opatrně postavila.

„Áááááááááááh!“

Proletěl kolem Marcely a rozrazil dveře do koupelny. Marcela ztuhla, a teprve když se z koupelny přestaly ozývat dávivé zvuky, vydala se váhavě za ním.

„To není možný,“ chrochtal Myšák a vyplachoval si dokola pusy ledovou vodou.

„Už je to lepší?“

„Není! Není a není! Bože, takhle zpravit dobrý jídlo! Seš normální?“

„No ale Myšáku! Myšáku, vždyť to jsem tam přece nedala já, já ti říkala, abys tam té papričky tolik nedával,“ bránila se Marcela.

„Co – nedával, jak – nedával? Dyť jsi to tam celý nasypala, podívej se, co jsi udělala! Takový drahý jídlo, luxusní! Víš, co mě to stálo?“

Myšák si oplachoval obličej.

„Áááááááááááh, i oči mě z toho teď pálejí, jak jsem si do nich sáhnul!“

„No tak vidíš, že jsem to tam nedávala já. Sáhl jsi do toho pytlíku, proto tě teď pálí oči. Já jsem to tam fakt vůbec nedávala, Myšáku.“

Myšák si vztekle utíral oči do ručníku a pak s ním práskl o zem.

„Co kecáš! Vždyť jsem tě viděl, ty krávo! Stál jsem vedle tebe!“

Produsal kolem Marcely zpátky do kuchyně a popadl kouřící vrchovatý talíř.

„Podívej se,“ křičel, „podívej se, co jsi zase udělala, jen se na to podívej, je to akorát na vyhození. A ani tě nezajímá, co teď budu žrát!“ Popadl talíř a vši silou s ním třískl o zem. Marcela sebou vyděšeně trhla. Lečo se i s talířem rozprsklo do všech stran.

Myšák zhluboka vydechl a chvíli si tu zkázu mlčky prohlížel. Potom bouchl dveřmi a byl pryč.

Kdosi se opatrně dotkl jejího ramene.

„Není vám nic, mladá paní?“

Marcela otevřela oči. Shora na ni zpod starého slamáčku starostlivě hleděl jakýsi důchodce.

„Ne, nic mi není.“

„Tak trochu jste naříkala, jak jste tu seděla. Myslel jsem, jestli vám není špatně, víte. Je takový horko.“

Marcela se zvedala a nohy ji brněly.

„Všechno je v pořádku.“

„Ukažte, opráším vám záda, máte je celý od omítky.“

„Děkuju.“ Marcela doufala, že stařík co nejdřív odejde.

„Tak se opatrujte, mladá paní.“ Pán starosvětsky nadzvedl slamáček a pokračoval v chůzi.

Že jsem jen mohla na to lečo zapomenout, divila se Marcela.

Když Myšák s bouchnutím zmizel z bytu, chtěla se Marcela posadit v kuchyni na židli. Nohy měla jako sulc a teprve teď ucítila, jak se třese. Lečo se rozprsklo úplně všude. Vpíjelo se do ubrusu, do bílých zdí. Sednout si nebylo kam, a tak se Marcela vrátila do koupelny. Lečo plavalo i v záchodu a rudé plivance stékaly všude po dlaždicích.

Bloumala bytem sem a tam. Zvenku se do oken opíralo červnové slunce a lákalo ven, daleko odtud, do lesa, k vodě, ale Marcela kroužila bytem jako lapené zvíře – kuchyň, před-síň, koupelna, ložnice, kuchyň, předsíň, koupelna, ložnice... nakonec se zastavila. Byla v ložnici.

Dívala se na rozestlanou postel. V neděli nemělo smysl slát, Myšák se po letišti rozvaloval často celé dopoledne. Přepínal televizi z jednoho programu na druhý, ale stejně nic z toho nesledoval a civěl na cosi v mobilu. Teprve když volala k obědu, to se pak většinou zvedl.

Marcela se natáhla k televizi a zapnula ji. I ona přepínala. Hledala nějaký vlídný uklidňující hlas, ale programy jí nabízely samé odpolední politické debaty. Dívala se na požívačné ovary v politice usazených bývalých chlapů i na mladé ambiciózní muže, kteří se doufali stát ovary. Nakonec našla přírodopisný dokument. Pozorovala kytovce a cítila svůj zvolna se prohlubující dech. Cítila, že teprve teď se jí pomalu uvolňuje křečovitě sevřené tělo. Monotónní hlas z obrazovky ji hladil po duši a ona se vydala do kuchyně, provázená tím hlasem z vedlejší místnosti, a začala poklízet. Pokračovala koupelnou, strávila tak zbytek dne, až to nakonec vzdala. Vzala hrnec s lečem, kterého se už nikdo nedotkl, sešla s ním do přízemí a vydala se ke kontejnerům.

Procházela vestibulem, o bok opřený hrnec leča, jako by nesla batole. Protáhla se kolem schránek, jakápak je tu tma, v paneláku. Nanejvýš přitímí, namodralé světlo, našedlé stíny. Vyšla před dům do letní městské noci, prošla po cestičce mezi sluncem spálenými trávníky a minula staré kovové klepadlo, které tu rezivělo ještě z komunistických dob. Kdo by v dnešní době ještě klepal koberce. Po večerech a nocích teď sloužilo jako shromaždiště odložených kuřáků marihuany a bůhvíčeho ještě, kdo mohl, bral to v noci oklikou, aby jim nevlezl do rány.

Dnes bylo ale zdálky vidět, že je klepadlo prázdné, a Marcela si to kolem něj zamířila ke kontejnerům za posledním

panelákem. Už byla v klidu. Myšák se sice dosud neobjevil, ale nebylo by to poprvé, co se po scéně takhle na den dva vypařil. Už si zvykla, dokonce ji napadlo, jestli ty výbuchy následované bouchnutím dveří nejsou předem promyšlené. Ale ne, toho přece její Myšák není schopný, takové špatnosti, usoudila nakonec. Je prostě jen tolik vznětlivý, je temperamentní. Tatínek byl přece taky vznětlivý. Někteří muži jsou prostě asi takoví.

Nemělo ani smysl pátrat po tom, kde potom vždycky býval. Jen by si tím vykoledovala další útok – jsem snad u výsledku, nebo co? To si myslíš, že někoho mám, že mě tak špehuješ? Nejsi moje manželka, jestli to náhodou nevíš!

Nesmí se ptát, jestli nechce, aby ji Myšák nakonec pustil k vodě, aby ho nezačala otravovat. Co by si pak počala. Když se Myšák před časem objevil v jejím životě, přijel si pro ni v tu chvíli princ na bílém koni. Zjevil se, jako by ho poslalo samo nebe, podal jí ruku, ona se jí chytla a on ji vytáhl z té černé díry, která jí hrozila pohltit. Nikdy mu to nezapomene. Potřásla hlavou a zpomalila – nikdy. Nikdy ti to nezapomenu – slyšela svůj vlastní hlas.

„Slyšíš, Myšáku? Já vím, že jsi mě zachránil. Zkazila jsem lečo, promiň mi to, Myšáku, promiň, miláčku. Takové drahé lečo. Neměla jsem do něj tu papriku sypat, odpusť!“ hořekovala nahlas Marcela a blížila se ke kontejnerům.

Kontejnery měly své místo za posledním podlouhlým panelákem, stranou od přímého osvětlení. Skrývaly se decentně v přítmí a od volného prostranství byly odděleny cihlovou zídkou. Marcela se k nim došourala s hrncem zapřeným o bok, už byla potichu a teď se rozhlížela kolem sebe – kam vlastně to lečo dám?

Odklopila víko černého kontejneru na směsný odpad. Ven se vyvalil dusivý smrad hniјících zbytků. Marcela couvla o krok zpět a přitiskla si hrnec k tělu. Sem ne! Přece nevylijou takové výborné lečo mezi tenhle hnus. Jen toho kabanusu, co

v něm plave, a těch paprik... čtyři vajíčka... brumlala Marcela a rozhlížela se po nějaké nádobě. Mohla jsem vylovit aspoň ten kabanus, opláchnout ho a dát sem ke zdi kočkám.

Položila hrnec vedle černého kontejneru a přešla ke žlutému s plasty.

„Tady bych mohla něco najít, nějakou tu miskou,“ mluvila už zase nahlas, odklopila víko a začala se prohrabovat mezi igelity. Celá se do hledání zabrala, ale najednou k ní pronikl odpudivý odér a na prstech ucítla cosi vlhkého a kluzkého. Prudce ruku vytáhla. V prstech držela maličkou dětskou plenku, ze které to smradlavě a žlutě odkapávalo.

„Fuj!“ vykřikla, odhodila plenku zpátky mezi plasty a odběhla k modrému kontejneru s papíry. Vytáhla odtud balík se starými letáky a ruku si jimi otírala, až se na pár místech pořezala. Vytrysklo několik kapek krve, které jí stékaly mezi suchými páchnoucími prsty na zem.

Musím domů, rozhodla se Marcela, ale pak si vzpomněla, proč sem vlastně přišla. Vyndám aspoň ty kabanusy a zbytek vyleju do černého kontejneru. A pak rychle domů. Sehnula se k místu, kam si předtím odložila hrnec.

Byl pryč.

Marcela se narovнала a nevěřicně se otáčela kolem dokola.

„Kde je? Kde je?“ volala a nedovedla se zastavit. Svět opět ztrácel své pevné obrysy. Až po dlouhé chvíli dokázala zastavit. Zrakem váhavě pátrala v šeru, přes víka kontejnerů tam, kde byl u zídky jednolitý stín.

Nejdřív zaznamenala zvukový vjem. Così tam ve tmě hlta-vě pomlaskávalo a rychle žbluňkavě polykalo. Pak si ke zvukům dokázala přiřadit i malý stín, který se téměř neznatelně pohyboval.

Velký pes, napadlo ji, ale když to otočilo hlavu, spatřila lidské oči.

„Co to...“ Marcela couvla zpátky za hradbu kontejnerů.

„Kdo je tam?“ slyšela svůj vlastní hlas.

Ticho a zamlaskání.

„Kdo jste?“ dodala si odvahy.

Ještě jedno zamlaskání a pak ostrý kovový zvuk, jak hrnec upadl na zem.

„Hehe, he ehe,“ zaskřehotala ta bytost, pak se stín pohnul a neslyšně se rozplynul v přítmí za zdí.

Marcela byla ještě chvíli ochromená, ale pak se dala do pohybu a přiblížila se až k místu, kde ten někdo předtím byl. Byl to člověk. Asi muž, usoudila. Sebrala ze země prázdný a dočista vylízaný hrnec. Pak ucítila i jeho pach. Nedokázala ho k ničemu přirovnat, živočišný pach nemytého člověka, který nepáchne už ani potem, ale něčím jiným, pračlověčím... Zjezily se jí z toho všechny chlupy na těle.

Ještě když doma stála nahá pod sprchou a snažila se ze svých rukou smýt smrad z použité dětské plíny, cítila kdesi hluboko v nose ten pravěký pach.

Převalovala se marně v posteli a nedovedla zabrat, vstala, otevřela okno dokořán a pustila dovnitř čerstvý vzduch. Bližající okna z ostatních paneláků vytvářela iluzi přírodního prostředí, člověk si mohl představovat, že jsou to světlušky, bludičky, oči nočních ptáků... Paneláky k prasknutí plné lidí a jejich křivolakých osudů. Někde zhasnuto, jinde modrý svit milovníků seriálů. Sem tam osamělý kuřák na balkónu a stejně jako ona jen každý sám se sebou.

Jsem sama. Jsem celý život strašně sama. Sama v rozpadající se vilce spolu se šílenými rodiči, sama ve škole, sama venku na hřišti. I ta Káča, která se nade mnou smílovala někdy na druhém stupni základky, se se mnou bavila, jen když ona sama chtěla a potřebovala. A já se tetelila blahem, že je vůbec ochotná ke mně shlédnout ze svých výšin normálního dítěte.

Káča. Byla pro mě vším, čím jsem pro ni asi byla já?

Nevím. Asi taky potřebovala kamarádku. Taková krásná holka, mnohem krásnější, než jsem kdy mohla být já. Dlouhé blond vlasy, zvláštní modř v očích, chytrá, vtipná, sebevědomá...

ta se mohla kamarádit, s kým jen chtěla, proč si vybrala zrovna mě? Neměla jsem co nabídnout.

Marcela se vyklonila na parapet a dívala se do tmy pod sebou, jako by tam někde ležela odpověď.

Byla jsem jako myška, malé šedé zvířátko, neuměla jsem si o nic říct. Tak ráda bych získala něčí blízkost, ale nedokázala jsem to nikdy ani vyslovit. Co jsem to jen za divnou povahu.

Káče stačilo jen pokynout prstem, a už jsem u ní stála, vrtěla jsem dychtivě ocáskem, jazyk vyplazený... jen ona. Ona a Myšák, i před ním budu panáčkovat, kdykoliv si zamane.

„Ale dělám to ráda, Myšáku, nemysli si, ráda, opravdu.“

S vámi nejsem tak sama.

Co mají tihle dva lidé společného, že zavadili svým pohledem zrovna o mě, takovou nezajímavou a všední bytost?

Marcela šla do koupelny. Umyla si znovu doruda vydrnuté ruce a pak se v zrcadle nad umyvadlem potkala se svou vlastní tváří. Zahleděla se do hnědých očí hebkých jako samet, na měkká ústa, štíhlou šíjí a hnědé polodlouhé vlasy.

Chudák ten špinavec od kontejnerů.

Vrátila se do ložnice a znovu se vyložila do okna. Na temném nebi zahlédla záblesk dvou divokých očí, ucítila zvláštní lidský a zvířecí pach. Ani nevypadal jako člověk. A jak mlskal a srkal to nepoživatelné lečo. Musel mít příšerný hlad, když to byl schopný sníst, vždyť mu to muselo vypálit v břiše díru. A jaké zvuky vydával. Marcela zkusila nahlas zaskřehotat jako on.

„Hehe, ehe,“ v krku se jí vzpříčil ten podivný zvuk.

Co jí to asi jen chtěl říct? Co se mu během života muselo strašného stát, že se proměnil v tohle – zvíře. Chtěla by si představit, co všechno se musí stát, aby se z člověka stala taková troska, ale nedokázala to. Muselo to být něco nepředstavitelného.

Zhasla, zalezla si do postele a pozorovala, jak po stropě běhají odlesky automobilových světel.

Probudilo ji šátrání po těle. Trhla sebou a otevřela oči.

„Marcelo, spíš? No tak, Marcelo.“

Přitáhla si deku k tělu a stočila se do klubíčka zády k němu. Nechci to, je to pokaždé stejné, pokaždé stejně bolavé, pokaždé předem prohrané. Zakňučela a ještě víc se stáhla do sebe.

„Marcelo, nespíš, já to dobře vím, že nespíš. No tááák,“ protahoval Myšák mazlivě slova a ohlazoval ji po rukách a zádech.

„Macku, otoč se, otoč se přece, Macíčku, a nedělej drahoty.“ Lámal její drobné tělo do vhodné polohy.

Schovala si obličej do dlaní.

„Marcelo, nech toho, vždyť přece víš, jakéj jsem.“ Odtáhl jí silou dlaně z obličeje a nespokojeně se díval na její pevně zavřená víčka.

„Podívej se na mě. Slyšíš? Nebuď tak paličatá, o nic přece nešlo. Podívej se na mě, povídám.“

Rozevřela oči dokořán. Myšák jí dýchal zblízka do obličeje a ona se rozplakala.

„Tak vidíš, že to jde,“ spokojeně pustil její ruce, posadil se na okraj postele a hrábl po cigaretách.

„Takovejch cavyků. Kde je ovladač?“

Pejsek

Tady končilo to milé předměstí. Cesta, která vedla směrem od školy k sídlišti a kterou zprvu lemovaly staré zahrady s ukrytými vilkami, se změnila na nedlouhý koridor asi šesti prvo-republikových činžáků po obou stranách. Zhoustl i počet aut podél chodníku. U vilek nestála skoro žádná auta, vedle branek pro pěší byly všude vjezdy pro lepší auta, která tiše zajížděla do soukromých království.

Před činžáky stála auta druhé a třetí kategorie, čumák jednoho se dotýkal zadku druhého. Opíralo se sem ostré polední slunce, a když chtěla Marcela přejít na stinnou stranu, musela pracně hledat místo, kudy by se mezi nimi protáhla.

Konečně objevila tu správnou mezírku. Opřela se oběma rukama o kapotu a snažila se skulinou protáhnout. Kabela jí už pokolikáté sklouzla z lokte a zmizela v úzkém meziprostoru. Marcela se vysoukala z pasti mezi auty, otočila se a šátrala po kabele v prostoru, kam neviděla. Na okamžik ztratila rovnováhu, máchla neurčitě někam před sebe a dotkla se něčeho živého a chlupatého.

Ucukla a prudce se narovнала. Shrnula si z obličeje zpočené vlasy a rozhlédla se kolem sebe. Nikde poblíž nebyl žádný člověk, žádná zvědavá pěstěná paní, žádný starostlivý důchodce ve slamáčku, a tak si klekla, aby pod auto pořádně viděla.

Mezi předními koly sedělo malé štěně. Chvilku si Marcelu tiše prohlíželo, pak se otočilo a snažilo se vmáčkнуть co nejdál

od ní pod podvozek. Běžové zvířátko velikosti většího morčete s vypouklým bříškem a velkýma vyděšenýma očima. Marcela se jen trochu víc natáhla – a už ho měla. Ještě jedno hmátnutí pro tu zatracenou kabelu a rychle pryč.

Teprve u křižovatky, kde končily činžáky a otevíral se před ní volný prostor, se zastavila a prohlédla si, co to vlastně drží.

„Neboj se,“ konejšila vibrující zvířátko, přešla přes křižovatku a došla na okraj sídliště.

„Ty jsi ale krásný pejsek,“ postavila zvířátko na vyholený trávník hned u prvního paneláku, podrbala ho přívětivě na zádičkách a několik blech se hledělo z odhaleného místečka ztratit v chlupích.

„Takový mrňousek.“

Zvířátko se nepokoušelo o útěk. Třásl se a jenom bázlivě zvedlo čumáček za hlasem.

„No vidíš, ono to půjde,“ hladila ho dál Marcela a ocásek se váhavě zavrtěl.

Sídliště kdysi vystřídalo původní nízskou okrajovou městskou zástavbu. V těchto místech se město dřív propojovalo s okolními vesničkami, které nakonec s městem splynuly. Na činžáky, které Marcela prve mýjela, navazovaly vesnické domky se zahrádkami, tvořily ještě pár ulic a dál se rozměňovaly do krajiny na louky a pole. Přízemní domky jednoho dne smetly bagry a místo nich tu teď stála hradba betonových bloků, jeden jako druhý. Nekonečné řady oken a balkónů, vchod vedle vchodu.

Když se sem na sídliště Marcela k Myšákovi přistěhovala, nedokázala pochopit, jak všechny ty malé děti, které v hloučcích i osaměle pobíhaly mezi paneláky, můžou trefit domů. Sama tu beznadějně bloudila. Chodila od jednoho bloku k druhému, pročítala zvonky a hledala známé jméno, pak už v zoufalství strkala svěřený klíč do všech zámků.

„To je tím, že seš furt tak zasněná,“ říkával Myšák, když o ni měl ještě ze začátku starost.

„Buď sakra aspoň trošku při zemi, buď normální jako ostatní, sakra!“ křičel pak už časem, když nemohla trefit domů několik dnů po sobě.

„Seš pitomej blázen! Kdybys aspoň zavolala, kde tě mám hledat!“ řval a Marcele kapaly slzy z očí. Její mobil ležel buď na stole ve sborovně, na parapetu otevřeného okna, nebo kdekoliv jinde.

„Seš marná,“ odfrkl si pak už většinou Myšák, když nakonec přece jen dorazila domů, a šel pryč. „Ještě bych tě musel něčím praštit. Zabloudit. Tady. Kolik ti je, ty káčo pitomá.“

Marcela hladila pejska po hlavičce a pak vzala vibrující tělíčko do náruče.

„Neboj se, neboj. To bude dobrý, uvidíš.“ Jako by ujišťovala sama sebe.

Zvolna mířila po asfaltovém chodníčku mezi první paneláky. Vnímala, jak se k ní domy samy přibližují, jak se nad ní tyčí do nebe a ona se mezi nimi zmenšuje a zmenšuje. Pohlcovala ji známá plíživá tíseň a přitiskla k sobě toho třesoucího se tvořečka pevněji. Prošla parčíkem, kde se na pískovišti popelila batolata a horkem zmožená mimina ukvedlávaly jejich mámy v kárkách.

Několik maminek si přestalo vyměňovat recepty a ostražitě se ohlíželo po procházející Marcelce.

„Hele, ta ženská si nese to štěně,“ zaslechla z hloučku a malinko zpomalila.

„Tak jste ho našla,“ oslovila ji jedna z maminek, „to je vaše? Včera ho odtud z pískoviště někdo vyháněl.“

„Ano, je moje.“

„A to víte, že tu psi na volno běhat nesmějí? Někdo už chtěl volat měšťáky, aby ho odvezli do útulku.“

„Promiňte,“ omluvila se Marcela a přidala do kroku.

„Ženský včera říkaly, že je to psisko celý zblešený. Tak s tím něco udělejte, tady jsou děti, jestli to nevíte.“ Maminka se otočila k ostatním, ale mluvila nahlas, aby ji Marcela nemohla

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Marmeláda***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.